

DUTXA

Un relat de: [gustav](#)

Com cada matí, et disposes a dutxar-te. Situes els comandaments en la posició òptima perquè l'aigua surti amb la intensitat i temperatura desitjades. Però no regalima pas aigua. De la carxofa brolla una música sensual que s'escampa ràpidament pel petit habitacle. Tanques i tornes a obrir la clau de pas. És inútil. La mateixa melodia, ni una gota d'aigua. El fenomen, lluny d'inquietar-te, t'encurioseix. Deixes que la música flueixi, que t'embolcalli. Sents la seva calor, la seva força. Obres la boca i, amb els ulls tancats, glopeges els sons. Per un instant sonen esmorteïts. Els escups, enjogassat. La música regalima per la teva nuesa i s'infiltra a través de la pell, conquerint cada racó del teu organisme. Rebota contra els òrgans vitals. Les teves entranyes s'amaren d'ones sonores que les sacsegen. Fas cassoleta amb les mans per atrapar el raig invisible que et cau al damunt. Et fregues la cara amb la nova tonada que raja. Estàs tan subjugat pel poder dels sons, que no notes el sutge que xucla el desaigüe, el toll negre que banya els teus peus. I quan te n'adones, ja és massa tard. Esfereït, observes com el teu cos es desfà, es vessa i s'escola al ritme del mateix leitmotiv. Que no s'atura fins que l'última nota desapareix pel forat, enduent-se l'últim vestigi de tu.